

Kendi Bildiğini Okuyan Dergi

Eşlik- SİZ

Ocak-Şubat 2024

Yayın Yönetmeninden Mühmelatlar

Bu 3. sayı, dergimizin yeni ismiyle çıkan ilk sayıdır. Derginin ismini “Eşlik-siz” olarak değiştirmek için, daha kolay anlaşılır ve Türkçe bir isme sahip olmamızdı. Derginin ismini değiştirme noktasına gelene kadar aslında dergiciliğe ve edebiyata dair bakış açımız da değişikliğe uğradı ve derginin isminin değişmesi, bu bakış açısı değişiminin, şimdilik, son safhasıdır.

Başlangıçta da farklı, günümüzü yakalayan, belli bir noktadan sonra ise artık yarını şekillendirmeye katkı sağlayabilecek seviyeye gelme hedefi ve hayaliyle bu dergiyi kurmuş olsak da iyisiyle kötüsüyle geçirdiğimiz bu 2 yılın sonunda gerek dergiciliğe, gerekse edebiyatımızın günümüzdeki durumuna dair bakışımız değişti ve bu da elbette nasıl bir dergi olmak istediğimize dair fikirlerimizi etkiledi.

Günümüzde Türk Edebiyatı’nın, camianın ciddi bir kısmı tarafından ciddi bir mesele olarak ele alınmadığına, hatta bazılarınca adeta bir “hobi” olarak görüldüğüne şahit oluyoruz. Bir ülkenin edebiyatını bırakın ileri götürmeyi, buna layık bile görülmeyecek noktaya getireceğini düşündüğümüz bu tutum, bizi yaptığımız işi tekrardan düşünmeye ve daha ciddi ve “hayalci” bir tutum sergilemeye itti. Bu yüzden, attığımız her adımı, yazdığımız her kelimeyi daha da fazla düşünmeye başladık.

Öncelikle dili baştan sona, kendi içinde bir mesele edinmeye karar verdik. İnsanın dili olduğu kadar dilin de insanı yönettiğini, hatta ikincisinin belki de daha baskın olduğunu düşündüğümüz zaman, dil için şunu da söyleyebiliriz: Dil, insanı yalnızca yönetmez, aynı zamanda yetiştirir. O hâlde nasıl ki bir çocuk, belli bir yaşa kadar kendini yetiştiren

anne babadan başkasına bakmaz, yalnızca onları arar; biz de bunun gibi yalnızca kendi dilimizle ilgilenmeye başladık. Bu hususta iki ayrıma gidiyoruz: resmî dil ve anlaşılabilir dil.

Bu ayrımı bize yaptıran belki de tek nokta şudur: Bir lafın anlaşılması için, her koşulda resmî kuruluşların ilan ettiği kurallara uyması gerekmez. Bu konuda bundan başka söylenmesi gereken bir şey yoktur. Sözümüzün anlaşılması için illa şu ya da bu kurala uymak zorunda olmamamız, belirlenmiş birtakım kuralları mutlak kılmamak adına bizim için yeterlidir. Dolayısıyla bir metni kaleme alırken bunlardan hangisini kabul edeceğimizi belirlemek gerekir: Editör bakış açısı mı yoksa yazar bakış açısı mı?

Tanıdığım neredeyse bütün editörler, TDK’nin kurallarına mutlak surette uymaya çabalarken, bunu yapmaya çalıştığı zaman bunalan yazarlar olduğundan eminim. Bir editör için virgülün hangi ekten sonra kullanılmayacağı, nerelerde virgül, nerelerde noktalı virgül kullanılması gerektiği son derece önemli olsa da bunların birçoğu anlam ve anlaşılabilirlik bakımından metni

etkilemediği surette bizim için geçerli değildir. Buna, pek yakın zamanda TDK'nin yazılışını değiştirdiği kelimeleri dayanak gösterebiliriz. Örneğin, kendimi bildim bileli doğrusunun "unvan" olması gerektiği söylenen "ünvan" kelimesinin, bugün artık TDK tarafından da "ü" ile olan yazılışı esas alınmaktadır. Bunun gibi farklı kelimelerin de resmî yazımı değişmiştir. Bu, elbette ki normal ve olağan olmakla birlikte dilin halihazırda evrilip değiştiğini, resmî kurumların ise ancak bu değişime ayak uyduran konumda olduğunu gösterir.

Bu konuda sunabileceğimiz farklı, ancak diğerleriyle eşit değerde olan bir başka argüman da birtakım editörlerin sınır bozucu olmakta adeta birbirleriyle yarış hâlinde olduklarıdır.

Sadece dile dair bakış açımız değişmedi. Aynı zamanda Türk Edebiyatı içinde, en azından sektörel anlamda, güçlü bir teşkilatlanmaya ihtiyaç olduğunu ve bunun da dergilerin sorumluluğunda olduğunu düşünüyoruz. Bir dergi, yalnızca öykü ve şiir yayımlanan mecra değildir. Dergi bir amaç ve hedef sahibi olmalı, bu amaç ve hedef de kendi dilinin edebiyatına elinden geldiğince katkı sağlayacak eserler vermek olmalıdır. Bu noktada herkesten şaheserler bırakmasını beklemek ne gerekli ne de gerçekçidir; ancak sırf bu tutuma sahip olmak bile başlı başına bir örnek oluşturacağından dolayı değerlidir. Bu tutuma sahip bir dergi, kurumsallaşmaya çalışmaz, gelir elde edecek olsa bile bunu patron bakış açısıyla değil, insani bakış açısıyla yapar; dergiyi herkesin birlikte kendilerini yetiştirebilecekleri bir yer olarak görür, bu yüzden herkesle bir muhabbet kurmaya, hatta yeri gelince ortak düşüncedeki başka dergilerle bu muhabbeti kurmaya ve birlikte birtakım işler yapmaya çalışır. Kısacası dergi, dilini ve edebiyatını mesele edinmiş mecradır ve bunun daha sık hatırlatılmasına ihtiyaç vardır. Politik görüşler bundan sonra gelir;

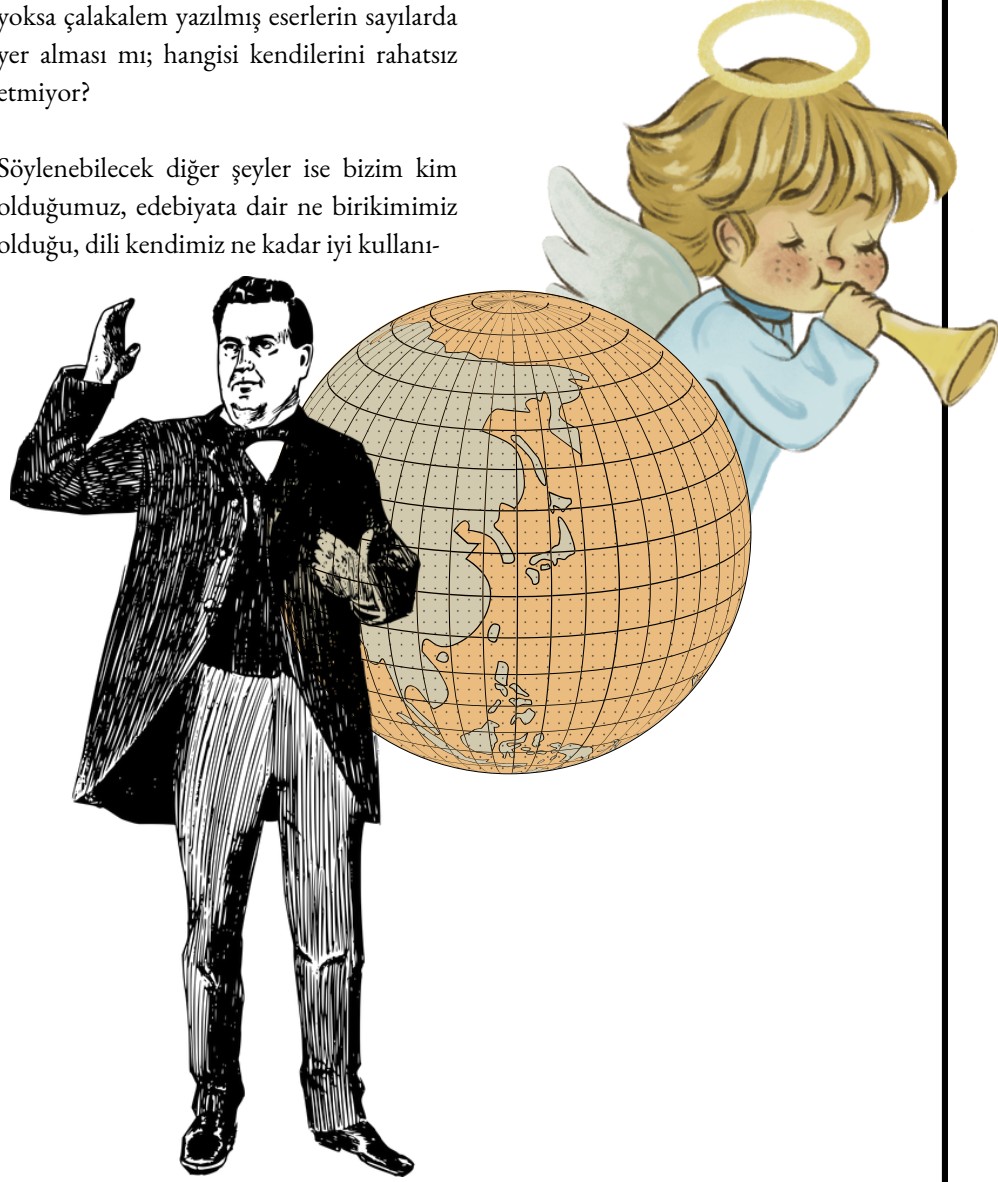
mesale önce dil ve edebiyattır.

Bu anlattıklarımız kimine bariz gelebilir. Öyle düşünüyorlarsa dergi camiasına şöyle bir baksınlar: Sevilen, ölmüş bir yazarın 100 sayıdan 10'unun kapağında olması mı, yoksa çalakalem yazılmış eserlerin sayılarda yer alması mı; hangisi kendilerini rahatsız etmiyor?

Söylenilecek diğer şeyler ise bizim kim olduğumuz, edebiyata dair ne birikimimiz olduğu, dili kendimiz ne kadar iyi kullanı-

burada? Mutlaka hata yapacağımızı, yanlış şeyler söyleyeceğimizi bildiğimiz hâlde biz neden inisiyatif almak istiyoruz?

Kalemlerimiz keskin olsun!

yoruz da başkasına öğüt vermeyi hak görüyor olduğumuz vb.

Sahi, biz kimiz de başkasına ne anlatıyoruz? Eski toprak yazarlarımız ya da editörlerimiz, edebiyat mezunlarımız, değerli hocalarımız, çok bilenler vs. şu garip edebiyatımızı ve gençliğimizi çok iyi idare ediyorlar zaten, bu durumda bize ne iş düşüyor? Herkes yeterince iyi yetişmiş ve herkesin defterlerinde hâlâ güzel ağaçlara ve aşklara dair şiirler yazılı. Sorun nedir ki

Editörler den

Merhabalar,

Uzun bir aradan sonra siz değerli okuyucularımızla yeniden kavuşmanın heyecanı içindeyiz. En son 2. sayımızı 20 Kasım 2022’de çıkarmıştık ve yeni sayımız için hazırlıklarımızı sürdürürken tüm toplumu derinden etkileyen bir felaketle, 6 Şubat depremiyle, daha doğrusu memleketi darmaduman eden 6 Şubat enkazıyla karşılaştık.

Yaralarımızı sarmak, ruhumuzu iyileştirmek, unutmadan hayatımıza, işimize dönmek kolay olmadı. Yüreğimiz yitirdiğimiz canlarımız için burk olurken yaşam mücadelesi veren insanlara bir nebze yarar dokunsun diye, her fırsatta susturulmak istenen sanatçılarımız dayanışma konserleri ve etkinlikleri düzenlediler, yine dayanışma temalı pazarlar açıldı... Aylar geçti üzerinden, unutmadık ve bu yüzden meselenin biraz da bu tarafına değinen kurgu bir yazıyı yeni sayımızın ilk sayfasına taşıdık.

Biliyorsunuz ki bu yıl ülke gündemi epey yoğun, depremden bir süre sonra kritik bir seçim dönemine girdik. Kendini “apolitik” olarak gören ve lanse eden herkesin bile bir şekilde yorum yaptığı, ses çıkardığı, hatta “Artık yeter!” şeklinde isyan ettiği bir süreç yaşadık, üstelik kaygısı iki defa hırpaladı hepimizi. Seçim sonuçlarından memnun olmadık elbette fakat bizim için asıl sorun sonrasında, desteklediğimiz adayın halka karşı tutumunda, antidemokratik ve sorumluluk almayan açıklamalarındaydı. Yenilginin faturasının Anadolu insanına kesilmesi kafamızda soru işaretleri doğurunca hem kendi zihnimizi aydınlatma hem de halkı suçlayan muhalefete bir tepki mahiyetinde yazılar kaleme aldık ve dosya konumuzu da bu mesele ekseninde seçtik: Kırsalın Hükmü.

İlk bakışta edebiyattan uzak bir sayı gibi gözükse de sanat-

sal çizgimizden ssapmamaya gayret gösterdik ve bunu da her şeye rağmen başardığımızı düşünüyoruz. Kendi bildiğimizi okuyarak titizlikle hazırladığımız bu sayımızda da her biri bizim için ayrı değere sahip yazarlarımızdan öykülere ve şiirlere de elbette yer verdik.

Sizleri çok beklettik fakat ümit ediyoruz ki buna değecek, keyifle okuyacağınız bir dergi hazırlamışızdır. Değişerek, gelişerek ve kuşkusuz daha çok kişiye ulaşma temennisiyle iyi okumalar dileriz.

Rüyaydı O! Keşke...

Tuğçe Hitay

Huzursuz hissettiğim bir geceydi. Geçmeyen susuzluğum da cabası. Soğuk terler döküp hafif bir çılglıkla uyandığımı hatırlıyorum, hava karanlık henüz. Yalnız uyumuyordum. Uyandı benimle birlikte. “Düştün mü?” “Az kalsın düşünüyordum. Yer ayaklarımın altından kaydı.” Sakinleştirdi beni, yavaş yavaş yatırdı sonra.

Sabahın erken saatlerinde telefonumun çalmasıyla açtım gözlerimi. “Yeşim, Kahramanmaraş’ta deprem olmuş. Yangın çıkmış sonra. Fatma Teyzen aradı. Adana’dakiler geceyi arabada geçirmiş...” “Deprem mi olmuş? O yüzden düşünüyordum demek... Adana’da mı olmuş? Ordu da mı sallanmış? Kaç yerde deprem olmuş? Yangın birinin evinde mi çıkmış?” “Kızım, burada olmadı, uyanamadin herhalde! Maraş’ta olmuş, Maraş’ta. Adana’dakiler çok korkmuş. Arada yine sallanıyorlarmış. Teyzen titremekten konuşmadı...”

Annem telaşlı telaşlı sıralarken cümleleri yanıma baktım, burada da deprem olduğunu tasdiklemem gerekiyordu, kimse yok. Saniyeler sonra içeriden seslendi, “Rüyaydı o!” Kaygılı kaygılı konuşmaya devam etti sonra, telefonda, ulaşmaya çalışıyor birilerine...

O gün, memleketin her köşesinde birileri birilerine ulaşmaya çalıştı. Ulaşabilenler, ulaşp da kötü bir şey duymayanlar rahatladı önce; diğerlerinden, dahası durumun vahametinden habersiz. Çok değil, iki üç saat sonra, ilk çılgınlıkları duyduk. İyi olduklarını söyleyenler iyi değillerdi artık. Enkazdan kurtarmaya çalışıyorlardı sevdiklerini, yakınlarını, hiç tanımadıkları insanları... Yığınların arasından çıkarlar yaşamaya çabalarlarken yaşatma mücadelesi veriyorlardı ölümün gölgesinde. Soğuk, acıyla yoğrulmuş, iliklerine işliyor insanların, onları daha da üşüterek. Açlık korkuyla, susuzluk belirsizlikle iç içe geçmiş, en derin karanlıklara sürüklüyordu hayatta kalanları. Öğle saatlerinde ikinci bir depremle tekrar sarsıldık. Yardım haykırıışlarını, yalvarışları görüyor, duyuyor, insanların yalnız bırakılışlarına tanık olduğka üzüntümüz, sol tarafını öfkeye bırakıyordu. Günler geçti. Enkaz altında, başında, uzakta, bazen umutsuzca, en çok giderek büyüyen kızgınlıkla günler geçti. Evlerimizdeydik, yan yanaydık fakat her birimizin ruhu, aklı o bölgedeydi. En iyi gelen şey sarılmaktı, fakat nasıl sıcak yatağımızdan, üzerimizdeki çatıdan utanıyorsak sarılmaktan da utanıyorduk. Ona her dokunduğumda enkazda yitirdiğimiz sevgililer için de dokunuyordum, onların sevgisini sonsuzlayarak. Gözümü açtığımda en çok duymak istediğim değişmiyordu: “Rüyaydı o!” Keşke...

Başım sepet gibi uyandım. Tek başımaydım bu sefer. Sosyal medyaya girdim hemen. Deprem bölgesindeki çılgınlıklar bizlerin isyanına karışmıştı yine. Umutsuzluk kaplamış herkesin yüreğini, ve onun. En sevmediğim şey. Umutsuzluğu hissetmek, en sevmediğim şey, özellikle on-

da. Dayanamadım, kararttım ekranı. Migrenim... Çalışmak mümkün değil, fakat çok istiyorum. Evin içinde dolanıyordum öylece, birkaç gündür en ufak harekette kalıyorum olduğum yerde. Kitap bile okuyamıyorum. Dün dersim vardı, gidemedim. Okullar kapalı zaten. Matematik bir yana... zaten çoğunlukta bir yanaydı. Öncelik her zaman çocuk gelişimi, ruh sağlığıydı benim için. Bunlar tamamlandığında yaşına göre nasıl donanımlı bir birey hâline gelebilir sorusuna kafa yorduğumu fark ettim, kendim donanımlı bir birey olma yolunda çabalarken... Donanımlıdan kastım önce insan olabilmek aslında...cahil insan, insan olamıyor... görüyoruz bunu...

Neyse, dün derse gidemedim. O çocuğun ruh hâli nasıl, neye ihtiyacı var, bilemiyorum. Elbette ailesi yanında ve nasıl olduğunu bilip önlem alacaklar fakat öğrenmem gerekiyor, yaptığı resimler neye evrildi? Bileyim ki ben de ona göre bir tutum geliştireyim, gerekirse yönlendireyim. Matematik bir yanda dursun. Çok çocuk var, ulaşamadığımız. Okulların açılmasını bekleyenler de dahil. Bir hafta uzatılmasına karşı psikologlar. Üniversitelerin kapatılmasına karşı oldukları gibi. Çünkü geleceğimiz... Memleketin kolektif psikolojisi sağlam değil, kapatırsak okulları daha kötü olacak her şey. Kendi içimizde düzelme-düzelmeye karar veremiyoruz ama genel anlamda bir iyiliğimizin dokunması için iyileşmek gerekiyor, en azından niyetlenmek. Boynumuzun borcu bu çocuklara, gençlere. ve elbette kendimize. Migrenim gitmeli. Yer ayaklarımızın altından çok fena kaydı; fakat ayağa kalkmalıyım, kalkmalısın. Ürettiklerinin bu acıyla harmanlanarak daha anlamlı, daha güzel hâle gelmesi için o masaya oturmaya borçlusun. Unutmayacaksın, biliyorsun bunu. Unutturmamak için devam edeceksin yoluna. Öfken kında olacak, yeri geldiğinde çıkaracaksın, kendine, ruh sağlığına zarar vermeden. Çalışacaksın. Güzel işler çıksın ki biz de okullarda gösterelim, önerelim bunları. Matematik bir yanda dursun yine... önceliğimiz başka... hayat devam ediyor... bu sözden nefret ediyorum ama hayat devam ediyor, ediyorken de zulüm sevicileri durmuyor yerinde... yas zamanı değil. Öfkemizde, üzüntümüzde boğulma zamanı değil. Yavaş

yavaş ayağa kalkıp en iyi bildiğimiz şeyi yapma zamanı...

Sen Şehir ve Ceviz Ağacı

Sen o bankta otur gökyüzünü bak
Kayan yıldızları seyret
Kalabalığın uğultusuna bırak sesini
Usulca sokul kendine
Yüreğinle ısıt kendini beni düşünerek
Meydandaki ceviz ağacı ol
Hüzünlü kollarında avun
Bırakma yapraklarını sınıksız sarın
Onlar zaten bırakacaklar vakti gelince
Yeni rüzgarlar estiğinde

Sen bir ceviz ağacı ol bekle
İki de bir saatine bak birini bekler gibi
Geç kalınmış rötalı bir geliş
Çırpınıp dursun yaprakların
Hızlı bir tramvay beklemesin seni
Öteki durağın yolcularına gitsin
Geçerken yapraklarını toplayıp götürsün
Üşüsün dalların çıplak çıplak, kırılsın da
Sen şehir ve ceviz ağacı

Nasıl da benziyorsunuz birbirinize

- Hasan Edemen

Dikkat Ağır Hasar Raporum Var

Sen biriktirdiği insanları bir bir harcıyanı
gördün mü hiç ?
Gece gündüz yat kalk Rabbine dua et!
Onu gösterecek göz vermesin bana diye!
Ben bir kere gördüm ağır hasar raporu
düzenlediler.
Sarılacak dallarım kurudu
Varacak yollarım kötürüm oldu!
Kör oldum!

Kalbim çürüdü !

Kulaklarım sağır!

Dikkat ağır hasar raporum var!

- Şifanur Özçelik Şirin

Huzursuz Bir Yaşam

Hasan Kılıç

Yirmi bir yaşında, deneyimsiz bir gençtim; hayatın acı gerçeklerini henüz keşfetmek için hazır değildim. Amcamın bana yükleyeceği borçların varlığından tamamen habersizdim. Sınırlı bir miktar param vardı ve amcamın hayatta olduğu zamanlarda, bu parayı bir eve yatırarak satın aldım. Kalanını da evlendiğimde harcadım. Hiç param kalmamıştı ama zanaatıma güvenim sonsuzdu.

Bir gün, amcamın alacaklıları ev eşyalarını saymak ve kaydetmek için bir kadıyla birlikte köyüme geldi. Ancak onlar gelince sadece bir avuç eşya bulabildiler. Beni eşyaları saklamakla suçladılar ve haksız yere hapsedildim. Kadının emriyle falakaya yatırılmam gerekti. Neyse ki, köy ağası, suçsuz olduğumu bilerek onlara izin vermedi. Yine de demir prangalar vurup beni beş gün boyunca hapis ettiler.

Sonunda, mahkeme yoluyla amcamın borcunu bana yüklediklerinde, kenara ayırdığım tek bir kuruş bile kalmadı. Borcu ödeyene kadar ne zorluklar çektim, ne yoksulluklar yaşadım. İhtiyaçlarımı karşılamakta zorlanıyor, acınacak bir hayat sürdürüyorum. Üstelik eşim olacak kadın da her fırsatta yüzüme vuruyor, gurur yapıyor.

Bir gün, tüm geçmişimi geride bırakıp, geleceğimi kurtarmak için köyümü terk etmeye karar verdim. Yukarı köylere doğru yol alacaktım, umutla daha iyi bir yaşam arayışına girdim. Yolculuğuma başlayacağım sırada yayılan bir söylenti çorbacıardan birinin dikkatini çekti. "Dur, hiçbir yere gitme!" dedi. "Yakında piskopos buraya gelecek. Ondan seni papaz yapmasını isteyeceğiz."

Üç gün sonra piskopos geldi ve çorbacıların yalvarmaları karşısında beni papazlık görevine getirme sözü verdi. Kalbim sevinçle doldu. Ancak bu sevinç çok kısa sürdü. Cuma akşamı, mütevelli gelip beni uyararak, piskoposun başka birini papaz olarak atayacağını söyledi. Üstelik paramı da iade etti.

Bu haber beni mahvetti. Günah çıkarmış, hayır dualarını almış, hatta eşyalarımı hazırlamışım. Kederimi paylaşabileceğim kimse yoktu. Sonunda, yardımsever insanları buldum. Onlar ilave olarak elli kuruş daha verince, 1789 Ekim'inde papazlık görevine atandım.

Okuma yazma bilgin nedeniyle, diğer çiftçi papazların bana nefret duyduklarını fark ettim. Genç yaşına rağmen onlara

boyun eğmek istemedim. Onlar da beni piskoposa şikâyet ettiler. Piskopos ise sürekli uyarılarda bulunuyor, beni hedef alıyor. Yanı sıra, piskoposun cahil ve kitapsız Rum yardımcısı da beni çekemiyor. Sonuçta bu son derece doğal bir şeydi: Okumuş okumuş, cahil cahili, sarhoş da sarhoşu sever. Bu durumda, birkaç yıl boyunca huzursuz bir yaşam sürdürdüm.

Yüreğin Biri Olduğu Yerde Duramazmış

**Şevîn
Şeyma
Yavuz**

Açıklamaya çalıştıkça dimağı daralırcasına reddeden, bir dizi sözcüğe hiç söylenmemişçesine göz yuman bir topluluk önünde; belki saatlerce, belki aylarca, kısacası epey bir vakitçe yüzyılları anlatmanın yorgunluğu varmış gibi üstümde, ben de üstelememeye karar verdim. Bazen bu kadardı, olacağı kadar. Kimi zaman erkendi, kimi zaman geç. Ben tüm bu takatsizliği karşımdaki derbeder adama nasıl açıklayabilirdim? Orada öylece duran, hiç sevgi şiirleri yazamamış olan bana, bizzat kalbime seslenip çare bulamayan adama... Sevginin tek yol olmadığını, amaçlar ve sözler silsilesinden oluşmuş cümlelerin kâfi gelmediğini... Şairlerin sözcük bulması bilhassa daha zordur. İnanın ki!

-İstemiyor olmamda neden aramamalıyım!

-Nedensiz gidişlerde mana aranır.

O incelikli telaş içinde, pek de hoştu, durup olana bakmak ne zordur bildim. Hani bir vakit gelir, en dibe atıp kendini ve bakmak kendine en uzak perspektiften, pek gerekli gelir. Bana kalırsa zaman zaman çıkıp kendini ateşe atmak lazım gelir. Bitap olduğu kanısına saatler sonra bir "öyleydi" ile vardığım durum içinde merakımdan kıvrandığım şey düşündüklerimi nasıl dışı vurduğumdu. Neticede nefretten uzak bir ruh bile zaman zaman tiksinti duyabilirdi. Ben tam olarak bu hâldeyken, yeterince dışlanıyorken, kendi dilimi konuşamıyorken, bir ülkeye dahi sahip değilken benden olması gerekenden fazla anlayış beklentisi, bir küçük kucaklayış için çırpınan adamı gözümde tamamen

kararttı. Acemice geldi. Problem edinmeyen insanları sevemiyorum, gözümü kapayan aşk mıydı? Zannetmiyorum. Hepimizin bir an için mevcut sorunları es geçip sevilme isteği içine girdiği olmuştur. Fakat yaşamın olağan hâlleri yüzünüze vuracak kadar kaybedince sevginizi... Hazırlanın, gidiyoruz!

-Bitti. Son veriyorum. (Bu kararı alma şansını sana bırakmaktan acizim.)

Ani kararlar sonrası hiçbir sabah kendimi yorgun hissettiğimi anımsamıyorum, o kadar çok gittim ki bitmişliklerin güç geldiği vakitleri çokça arkada bıraktım zannımca. Aksine pek zinde uyanırım bu sabahlarda. İlk ezan sesiyle geriye kalan hayatımda yüzünü görmek istemediğim lakin gelin görün ki itinayla yanağına bir öpücük kondurup affedeceğim türden insanları yazdığım listeye bir diğerini eklerim. Annemi öperim, kahvaltı hazırlarım. Bu heyecanı bir diğer ruhun heyecanını öldürerek elde etmenin acısının benden fena hâlde çıkacağını düşünürüm. Kendimden bilirim ki beni üzenler hep üzölmüştür, tam tersi niçin olmasın? Düzeltiyorum!

*Tüm bu olanlar zavallı adam
Senden, benden
Pek fena hâlde çıkmasın diye
Seni öldürmeden önce
Öpeceğimin sözünü veriyorum*

Eğitim ya da Eğitimin Hükmü Üzerine

Tuğçe Hitay

Cumhuriyet tarihinin en zor, bunaltıcı ve kaygı dolu bir döneminden geçtiğimizi düşünüyorum. Son bir yılda ülkenin geldiği noktada toplumun bir kısmı, sosyal yaşantılarımızdaki olumsuzluklardan, geriye doğru evrilen kültürel değişimlerden, baskılardan, yasaklardan, gazetecilere ve ülkenin diğer aydın kesimlerine reva görülen kısıtlayıcı girişimlerden yakınırken aslında pek çok kişinin gündeminde ekonomik yetersizlik, enflasyon ve zamlar yatıyor. Eğitim ve okullarda yaşanan sorunlar entelektüellerin ve gazetecilerin masasında yer alsa da gereken önem verilmiyor, çabucak unutuluyor ve dikkat çekici bir haber olmadıktan sonra tartışılmıyor bile. Diğer yandan medyanın büyük çoğunluğu bağımsız olmadığı için geniş çapta içi boş milliyetçilik algısı pompalanıyor sürekli. Ayırıştırıcı söylemler toplumu ikiye bölüyor; yankısı, kendini apolitik nitelendiren insanlarda da görülüyor artık; hatta uzun yıllar gençliğin gündeminde olmayan siyaset sınıflarda tartışılır, konuşulur oldu. Buradan hareketle söyleyebiliyorum ki; bağımlı medya kuruluşlarının yarattığı algıya teslim olanlar sanıldığı gibi yaşlı veya orta yaşlı, eski Türkiye'den hayıflanana, bilgisiz kesim değil sadece. Mayıs ayının başlarında, sınıfa girdiğimde karşılaştım bu gerçeğe. "Hocam, kime oy vereceksiniz? Muhalefete vermeyin hocam!" "Niye öyle söyledin?" "Teröristlerle işbirliği yapmışlar hocam!" "Nereden biliyorsun?" "Televizyonda izledim hocam, annemle babam izliyordu." Bu sözleri söyleyen bir lise öğrencisi. Elbette tartışmaya girmedim, fakat kestirip atmak olmazdı. Bana söz gelemedi, arkadaşı arkadan cevap verdi, kararsız olduğu yönünde. Bir süre izledim tartışmayı, büyüyene kadar. Farklı medya kuruluşlarına bakmak, yorumlardan ziyade gerçeği öğrenmek yerine her söylenene körü körüne inanıyorlardı, yanlışlamaya kalksa biri, ihtimal vermiyorlardı. Matematikte yanlış bilinen bir kavramın, bir formülün ya da kuralın doğrusunu öğrenmek istememeleri gibi bir şeydi. Önce bir araştırın arkadaşlar, tarafsız bir kaynaktan partileri, liderleri araştırın; tarih okuyun. Sonra düşünün, kendinizi, ailenizi, geçmişinizi, bugününüzü ve geleceğinizi. Ona göre karar verin.

Bu, sadece bir örnek..Biat kültürü gençlere de bulaşmış durumda. Bilgisizlik nesiller boyu sürebiliyor. Çünkü çocuğun örnek aldığı, taklit ettiği, özendiği, öykündüğü ilk öğretmeni anne babası. Okula başlayınca öğretmenleri, arkadaşları ilk sıraya yerleşiyor ama evde yanlış öğrenilen davranışını yıkmak, doğrusunu inşa etmek zor. Eğitimin etkisi burada devreye giriyor; zincirin en büyük halkası, kısır döngünün kırıcısı... Her şey eğitimde başlıyor, tüm diğer sorunların çözümü eğitimde bitiyor. Sabırsızlıkla beklediğimiz o değişimin gerçekleşmemesinin sebebini de, eğitime sadece iktidarın/iktidarların değil muhalefetin de gereken önemi ve değeri vermemesi olarak görüyorum. Yaşadığımız sonucun faturasının halka, özellikle kırsal kesme yüklenmesi bunu gösteriyor. Toplumun büyük çoğunluğunu oluşturan Anadolu insanı zaten yanlış, eksik ve yetersiz olan eğitim hizmetinden yararlanamıyor ki doğru seçimi yapabilmek için düşünme yetisini kullanabilsin. Halkı suçlamak yanlış, suç eğitimi arka plana atan zihniyette ve birkaç yıldır işlenen bir suç ya da bir hata değil bu. Yılların getirdiği veya götürdüğü...

Sorgulamayı, düşünmeyi aşılamaayan, araştırmaya yöneltmeyen eğitim sistemi değişimin ve gelişimin kilit noktası olamıyor. Ezbere dayalı öğrenme, öğrencilerin küçük yaştan beri test sınavına hazırlanmaları, robot gibi soru çözmeleri, kendilerinin tanımalarına, kişiliklerini bulmalarına izin vermiyor. Sistem yarışmaya zorluyor çocuklarımızı, hayallerini genişletecekleri, yaratıcılıklarını geliştirecekleri çağlarında... Eğitim programı git gide bilimsellikten uzaklaşıyor, seçmeli adı altında dayatılan din dersi sayısı haftada altıya çıkarken matematik ve fen derslerinin sayısı azaltılıyor. Derslerin içeriği boşaltılıyor, felsefesinden, genel olarak felsefeden bahsedilmiyor. Ahlakın ancak din eğitimiyle mümkün olabileceği anlayışı öğretim programlarında yerini aldığı için laiklik şu an tehlike altında. Son gelişme ya da gerileşme okullara imam atanması haberine olan kayıtsızlık üzücü. Toplumun yarısı aydınlanmaya karşı çıkmakta ve çağdaş bir ülke ancak hayalimiz olmakta. İlerisi dipsiz kuyu, kapkaranlık.

Tam burada biraz geçmişe gitmek Osmanlı'nın son dönemlerine değinmek istiyorum. Tarihe pek bakmadığımız için bugünümüzü kurtaramıyoruz zira. Demokrasinin ilk adımları, eğitim reformları sayesinde atıldı, ki bunun tarihi 18. yüzyıla, matbaanın ülkeye gelmesiyle birlikte kitap çevirilerinin ve basımının başlamasına dayanıyor. Avrupa'daki eğitim sistemi, bilim ve teknikteki ilerlemeler ve bu sayede sanayi ve tarım üretiminin geldiği nokta çoğu padişahın aksine Osmanlı devlet adamlarını harekete geçiriyor. Avrupa'ya eğitim amaçlı ilk defa öğrenci gönderilmesi, İstanbul'da ilköğretimin zorunlu hâle getirilmesi, din eğitiminin asgari düzeye indiği, bilimin egemen olduğu okulların açılması, ilk bilim toplulukları, Tanzimat döneminde yapılan eğitimdeki reformların ve kültürel değişimlerin temelini oluşturuyor. Yıllar sonra tüm bu yeniliklerin karşılığını alacağımız Meşrutiyet'le demokrasinin sesini duyuyoruz.

İkinci yüzyılına girdiğimiz laik cumhuriyetin mihenk taşı Mustafa Kemal'in 1921'de savaşın ortasında toplanan Maarif Kongresi'ne katılmasıydı. Yeni kurulacak devletin çağdaşlaşma yolunda atılan en önemli adımı devrimleri benimsetmekten, dolayısıyla halkı eğitmekten geçiyordu. Cumhuriyetin ilanıyla birlikte eğitimde bir dizi reform yapıldı, cehaleti ve bilgisizliği yok etme hedefi programlı, sistemli bir şekilde gerçekleştirildi.

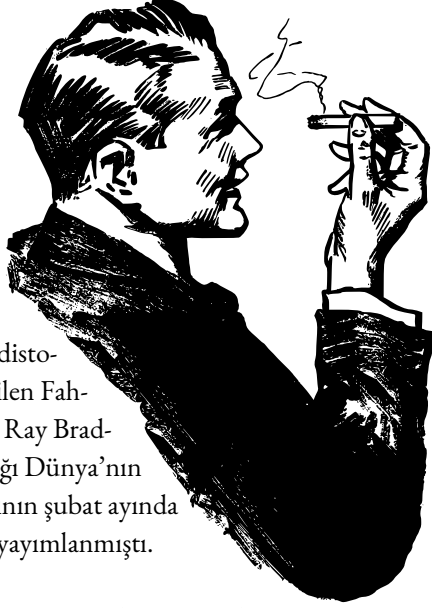
Bu topraklar çok fazla isyan, mücadele gördü. Geri kalmışlık, çağı bilerek, görerek ve taşıyarak yırtıldı. Baskı ve yasaklar özgürlüğü anlayarak aşıldı, daha eşit bir toplum insana değer vererek oluşturuldu. Demokratikleşme yolundaki tüm gelişmeler, Tanzimat, Meşrutiyet ve nihayet Cumhuriyet toplumsal bilinçlenmenin, eğitimin ürünü. Hapsoldüğümüz bu karanlıktan bizi çıkaracak olan da yine eğitim olacak.

●● Ray Bradbury

DÜNYA'NIN SON GECEİ

Çeviren: Ceren Şimşek

Tüm zamanların en distopik romanı kabul edilen Fahrenheit 451'in yazarı Ray Bradbury'nin kaleme aldığı Dünya'nın Son Gecesi, 1951 yılının şubat ayında Esquire Dergisi'nde yayımlanmıştı.

"Bugün Dünya'nın son gecesi olduğunu bilseydin ne yapardın?"

"Ne mi yapardım, ciddi misin?"

"Evet, ciddiym."

"Bilmem. Hiç düşünmedim," dedi kadın gümüş cezvenin kulpunu çevirirken. İki fincanı tabaklarına yerleştirdi. Biraz kahve koydu. Arka planda, iki küçük kız oturma odasındaki halının üstünde yeşil gaz lambasının ışığında bloklar ile oynuyorlardı. Yeni demlenmiş kahvenin huzurlu, temiz bir aroması vardı akşam havasında.

"Yani, düşünmeye başlasan iyi edersin," dedi adam.

"Onu kastetmedin mi?"

Adam başını aşağı yukarı salladı.

"Savaş mı?"

Adam başını sağa sola salladı.

"Hidrojen veya atom bombası değil mi?"

"Hayır."

"Ya biyolojik savaş?"

Adam yavaşça kahvesini karıştırırken, "Hiçbiri değil," dedi. Kahvenin koyu derinliğine dikkatlice bakıyordu "Bir kitabın sonu gibi diyelim."

"Anladığımı sanmıyorum."

"Hayır, ben de gerçekten. Sadece bir his, bazen beni korkutuyor, bazen hiç korkmuyorum- onun yerine huzurlu oluyorum." Kızlarına ve parlak ışıktaki ışıldayan sarı saçlarına baktı. Sesini alçaltarak "Sana bundan bahsetmedim. 4 gün önce ilk defa oldu," dedi.

"Ne?"

"Gördüğüm bir rüya. Bunların hepsinin biteceğini söyleyen bir sest; herhangi bir türden hatırladığım bir ses değildi, ama yine de bir sest. Dünya'nın sonunun geleceği gibi şeylerin söylendiği bir rüya gördüm. Ertesi sabah uyandığımda bunun hakkında pek düşünmedim, ama işe gittiğimde o his hep benimleydi. Stan Willis'i öğleden sonra camdan bakarken yakaladım ve 'Aklında ne var Stan?' dedim ve o da 'Dün bir rüya gördüm' dedi. Rüyasından bahsetmeden ne olduğunu anladım. Anladığımı söyleyebilirdim ama o bana anlatmaya başlamıştı ve ben de dinledim."

"Aynı rüya mıydı?"

"Evet. Stan'e aynı rüyayı gördüğümü söyledim. Şaşırmış görünmüyordu, rahatlamıştı doğrusu. Sonra öylesine ofislerde dolaşmaya başladık. Planlı değildi, 'hadi etrafta dolaşalım' demedik. Sadece kendi başımıza yürümeye başladık ve her yerde insanların ya masalarına ya ellerine ya da pencereden dışarı baktıklarını gördük ve gözlerinin önlerindeki görmez durumdaydılar. Bazılarıyla konuştum; Stan'de aynı şekilde."

"Ve hepsi rüya mı görmüş?"

"Hepsi. Aynı rüya, hiçbir farkı olmadan."

"Sen gördüğün rüyaya inanıyor musun?"

"Evet. Hiç bu kadar emin olmamıştım."

"Eee ne zaman sonu gelecek? Dünya'dan bahsediyorum yani."

"Bizim için gecenin bir vakti ve sonra, Dünya'nın her yerinde gece devam ederken, her şeyin bitmesi yirmi dört saat sürecek."

Bir süre kahvelerine dokunmadan oturdular. Daha sonra fincanlarını yavaşça kaldırdılar ve birbirlerine bakarak içtiler.

"Bunu hak ediyor muyuz?" dedi kadın.

"Mesele hak etmek değil, sadece işler yolunda gitmedi. Bu konu hakkında tartışmadığını da fark ettim. Neden?"

"Sanırım bir sebebim var," dedi kadın.

"Ofisteki herkesin sahip olduğu sebep mi?"

Kadın kafasını aşağı yukarı salladı. "Bahsetmek istemedim. Dün gece oldu. Bloğun orda ki kadınlar kendi aralarında konuşuyorlardı." Kadın akşam gazetesini aldı ve adama doğru uzattı. "Bu konu hakkında hiçbir haber yok."

"Hayır, herkes biliyor, neden ihtiyaç olsun ki?" Adam gazeteyi aldı ve sandalyesinde geriye yaslandı, kızlara baktı ve tekrar kadına döndü. "Korkuyor musun?"

"Hayır. Çocuklar için bile korkmuyorum. Hep ölümden korktuğumu düşünürdüm ama korkmuyorum."

"Bilim adamlarının bu kadar çok bahsettiği kendini koruma içgüdüsü nerede?"

"Bilmem. Her şeyin tutarlı olduğunu hissettiğinde o kadar çok heyecanlanmıyorsun. Bu tutarlı. Bu yaşamamızın sonucu ancak böyle olabilirdi."

"Çok kötü değildik dimi?"

"Hayır çok iyi de değildik. Sanırım sorun bu."

Dünya'nın büyük bir kısmında pek çok korkunç şey olurken biz sadece kendimiz olmak dışında bir şey yapmadık."

Kızlar salonda bloklardan yaptıkları evi yıkarken el sallayıp gülüyorlardı.

"İnsanların böyle bir durumda sokakta bağıraraklarını düşünürdüm hep."

"Demek ki öyle değilmiş. Gerçek olan şeyleri bağırıyor musun."

"Biliyor musun, senden ve kızlardan başka hiçbir şeyi özlemeyeceğim. Siz üçünüz dışında hiçbir zaman şehirler, otomobiller, fabrikalar, işyerim ya da herhangi bir şeyi hiçbir zaman sevmemişim. Ailemden başka hiçbir şeyi ya da belki havanın değişmesini ve hava sıcakken içilen bir bardak soğuk suyu, ya da uyumanın verdiği zevk dışında hiçbir şeyi özlemeyeceğim. Sadece küçük şeyler, gerçekten. Burada böyle oturup nasıl bu şekilde konuşabiliriz?"

"Çünkü yapacak başka bir şeyimiz yok."

"Elbette, eğer olsaydı yapardık. Sanırım Dünya tarihinde ilk defa herkes gerçekten son gecelerinde ne yapacaklarını biliyor olacaklar."

"Acaba herkes ne yapacak? Bu akşam, gelecek saatler?"

"Bir filme giderler, radyo dinlerler, televizyon izlerler, kart oyunları oynarlar, çocuklarını yatırır, kendileri yatarlar, her zamanki gibi."

"Bir bakımdan gurur duyulacak bir şey- her zamanki gibi."

"Hepimiz kötü değiliz."

Adam biraz daha kahve koydu fincanlarına. "Neden bu gece olduğunu düşünüyorsun?"

"Çünkü öyle."

"Neden geçen yüzyılın son on yılındaki bir gecede ya da beş yüzyıl önce veya on yıl önce değil?"

"Belki de tarihte hiç 30 Şubat 1951 olmadığı içindir ve şu an öyle, bu kadar. Çünkü bu tarih, şimdiye kadar ki diğer tüm tarihlerden daha fazla anlam ifade ediyor. Çünkü Dünya'nın her yerinde her şeyin biteceği bir yıl bu ve bu yüzden her şeyin sonu."

"Bu gece okyanusta bir daha asla karayı göremeyecek çift yönlü bombardıman uçakları var."

"Nedenin bir kısmı da bu."

"Yani," dedi adam. "Başka nedeni ne olacaktı ki? Bulaşıkları yıkamak mı?"

Berber dikkatlice bulaşıkları yıkadılar ve özenle yerleştirdiler. Sekiz buçukta kızları yataklarına koydular ve iyi geceler öpücüğü verip yataklarının yanındaki küçük gece lambalarını açıp kapıyı aralık bırakıp odandan çıktılar.

"Düşünüyorum da" dedi adam, öylece ayakta dikilip odaya geri bakarken.

"Ne?"

"Kapıyı tamamen kapatsa mıydık, yoksa eğer seslenirlerse diye aralık mı bıraksak?"

"Acaba çocuklar da biliyor mudur? Herhangi biri onlara bir şey anlatmış mıdır?"

Hayır, tabii ki de. Bize bunun hakkında sorarlardı."

Oturdular, gazete okudular, konuştular, biraz radyoda müzik dinlediler ve sonra saat on otuzdan on bir otuza kadar şöminenin önünde oturup kömürün közlerine baktılar. İnsanların her birinin kendilerine özel olarak akşamı nasıl geçirdiklerini düşündüler.

"Yani," dedi adam en sonunda. Karısını uzun uzun öptü.

"Birbirimize iyi geliyorduk zaten."

"Ağlamak mı istiyorsun?" diye sordu adam.

"Sanmıyorum."

Evi kolaçan ettiler ve ışıkları kapatıp kapıları kilitledikten sonra yatak odalarına gittiler ve gecenin soğuk karanlığında kıyafetlerini çıkardılar. Kadın, her zamanki gibi, yatağın üstündeki örtüyü aldı ve dikkatlice katlayıp sandalyenin üstüne yerleştirip çarşafı açtı. "Çarşafılar çok serin ve temiz ve güzel." dedi.

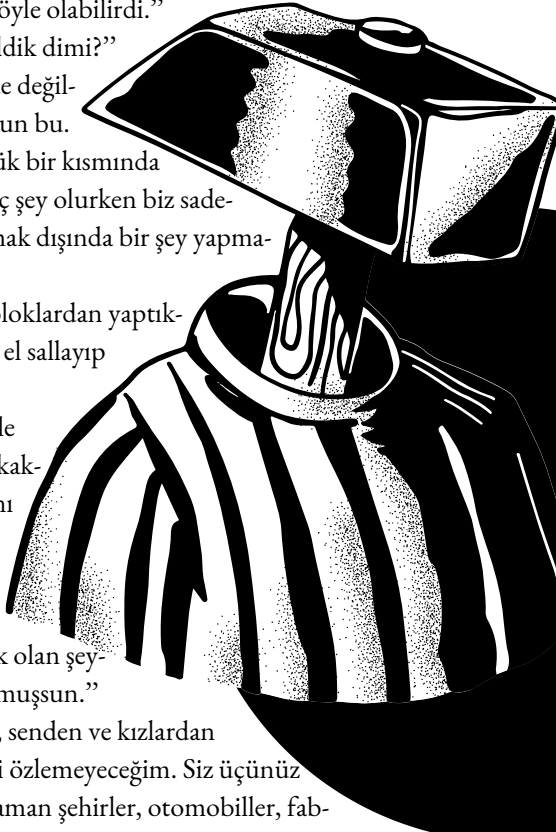
"Yorgunum."

"İkimizde yorgunuz."

Yatağa girdiler, sırt üstü uzandılar.

"Bir dakika" dedi kadın.

Adam kadının kalkıp geri içeri gittiğini ve kapının yumuşak gıcirtısını duydu. Biraz sonra kadın geri döndü.

“Mutfakta suyu açık bırakmıştım.” dedi. “Musluğu kapattım.”

Adam gülmeye başladı. Kadın da yaptığı şeyin komik olduğunu düşünerek güldü. En sonunda gülmeyi bıraktılar ve elleri kenetli ve kafaları yan yana olacak şekilde serin yataklarına uzandılar.

“İyi geceler.” dedi adam bir süre sonra.

“İyi geceler,” dedi kadın ve usulca ekledi. “Sevgilim...”

LAL

Gamlı yazgısı, kaderimin yok ki elleri tutsun kederimi,
Bir üzüm siyahı, bir kurdeşen belası,
Şimdilik cahilim, hissettiklerimden ibaretim,
Gün gelir döner devranım, tutunur ellerim.

Sıla hasreti desen değil, nereye aitsin, bilmiyorsun.

Hicran bu, yara hicran, yaradandan hicran.

Kaç git der solun, kal der sağın.

Sen kim olduğunu çözmeden,

Onlar çözer düğümlerini.

Dilimin düğümleri açılrsa da haykırsam,

Hangi sözlük anlatır hislerimi, hangi kitap yazar

beni?

Hangi gökte bulurum kendimi, hangi rengim, hangi

soluk siyah benim rengim?

Korkarım erken veda edeceğim, ifade edemeden bu ruhu,

Kime kavuşur ruhum, bir parça etten ayrılınca?

Ben çıplak, ben gamsız, ben paramparça bir kırık kanat.

Kırsalar da eklemelerimi uçarım,

Nereye varır yolum, hangi cennet bahçesine?

Varsa bu işin cehennemi bağlansın dilim, sözler ateş
oldukça.

Düşünmek yetmez, ifade etmek lazım.

Bedenime tapınan ruhuma itaat lazım.

Kibrime, benliğimdeki saltanata bir sultan,

Meczip gibi sallanan zihnime bir

zincir,

Kederime bir kader, benden

olana bir sen lazım.

Çürük etim ayrılana dek

ruhumdan bitmez yazgı,

Ben gitmeden

öğrenmeliyim sırrını,

Sussun dilim, sussun

bedenim.

Ey gök kubbe mabedi,

Al beni, sar beni.

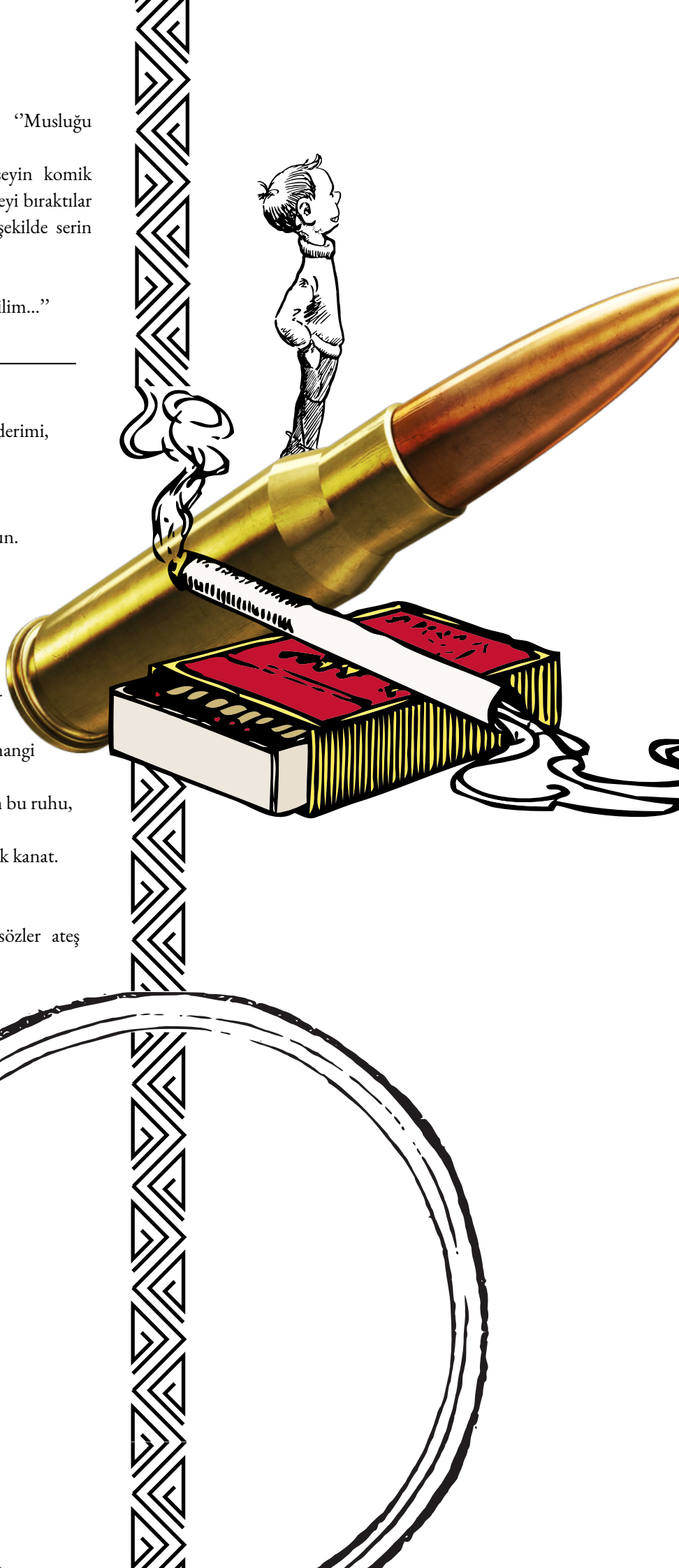
Kibrimden sıyrır çürük

etimi,

Gerekirse lal olsun dilim,

ateş sözlerim.

- Alanur Kuşçu

Tuğçe Hitay

KONUŞMALAR

se gitmiyor muyuz hocam?” Erken gelmiş kendileri, daha sonra konuşmak üzere derse uğurladı beni.

Tüm sınıfı uyur buldum yine... Gözünü açıp başını kaldıranlarla sınav değerlendirmesi yapmaya karar verdim. Soruları yazıyorum tahtaya fakat pek çoğunun sayıları yanlış. Çocuklar uyarıyor sürekli... Benim kulağıma ise fısıldananlar var, “Harun nerede? Neden yazmıyor?”. Gözüm telefonda... Titreşimde oysaki, bakma işte bakma! derken bitti ders. Ben doğru öğretmenler odasına... Ha bir de, o sırada, merdivenlerden inerken mesaj geldi... Uyuyakalmış...

Elimdeki poşeti bıraktım. Perşembe günü kahve ekibi toplanmış. Bu sefer kahveler Esin Hoca’dan, sanırım her perşembe kahveler Esin’den... Emin olamadım yine. Sabiha Hoca da dönünce okula, bizim kahve saati şenlendi. Kahvelerle birlikte Kadir Hoca geldi, hemen bana yöneldi. Hepimizi saran o enerjisiyle yerinde duramıyordu ki konuya gireyim. Neyse, kahvemiz geldi de köşemizi seçti, başladım anlatmaya derdimi. Bir süreliğine telefona bakmayı bırakmışım, fark edince kontrol ettim. Ses seda yok yine! İş mi çıktı acaba? Sokakta mı? Yine de yazmak isteyen yazar! Belki de fırsat bulamamıştır. Olur ya, insanlık hâli... Bu serzenişlerin sonu gelmeyince uzaklaştırdım telefonu kendimden. Kadir Hoca’ya odaklandım. O da anlamış olacak ki ses tonunu değiştirmişti. Duygusallığımı kitaplarla özdeşletirince mevzu derinleşti, gönül işlerinden yazın sohbetine evrildi. Kahvemiz bitmiş çoktan, hemen ters çevirdim. Ters ters baktı. “Hocam eğlencesine...” Güldü. Kadir Hoca derse gidince hemen Sabiha Hoca’nın yanına koştum. Telefona baktım göz ucuyla... Gülerek, “Hocam, fal?” *Mesaj gelmiş!*

Epey eğlenceli sohbetimiz ardından artık işe koyulmalıydım. Ertesi ders sınav... Aceleyle soruları yazdım. Çoğaltmaya giriştim. Yazıcıyı beklerken başka sınavın çözümü kağıdını hazırlamaya başladım. Bir yandan Eylül geliyor yanıma: “Hocaaam, canım hocam!” Sevimlilikle not istiyor. Bazı çocuklara öyle zor kıyıyorum ki, Eylül de onlardan biri... Kağıtlar, dosyalar arasında epeyce çırpınırken Harun’dan gelen mesajı yanıtlayabildim sonunda. Demek bazen yoğun olunabiliyor, mesajlara geç dönülebiliyormuş... Böyle böyle vesveselerden kurtulacağım sanırım. Kadir Hoca’nın söylediklerini hatırlatarak kendime, kurtulacağım. İyi ki var!

Sınavdan sonra hemen hazırlanıp dışarı attım kendimi. Hızlı hızlı yürüdüm parka doğru... Neredeyse tüm gün dört duvar arasında kalmanın en kötü tarafı bu, oksijene hasret, ağaca hasret kalıyorsun. Yine kısa bir mesajlaşma, tam o sırada tatlı mı tatlı bir yol arkadaşına, kediye rastlamam, Harunla paylaşmam... Konuşuyorduk, nereye kayboldu şimdi? Hayır yani, birden ne oldu da yazmıyor? Yok yok, kurtulacağım bu vesveselerden...

Bugün dinlenemedim maalesef, dinlenmekten kastım kitap okumak. Saat altıda özel dersim vardı, üstelik hazırlanmamıştım. Hemen akşam yemeği, güzel bir duş... Bir baktım, mesaj gelmiş. Üstelik mesaj değil mesajlar! Konuştuk bir süre, gülümseye gülümseye! Ardından yağmurlu havanın en güzel eşlikçisi çay... Harun da pek sever! Artık hazırlanmam gerekiyordu derse. Terslik işte, teknik aksaklıklar sebebiyle de geç başladık, geç bitti. Sınavı da varmış, özet geçmek zor oldu. Harun yazıyor sürekli. Güzel yazıyor. Gözlerimin ışıldadığını fark ediyorum ekrandan. Yine kayboldu ortadan! Gerçi ben de kaybolmuştum az önce... Sakin ol, sakin düşün. Derse odaklan...Evet, böyle... Kadir Hoca’nın dediği gibi... Yazarken daha da iyi anladım aslında, ben de her zaman uygun olamıyorum ki... Aşacağım, aşacağım, mutlak surette...

Genel Yayın Yönetmeni

Gökalp Yelken

Editörler

Tuğçe Hitay

ŞevİN Şeyma Yavuz

Sosyal Medya Sorumlusu

Nilsu Erpehlivan

Başımı yastıktan zar zor kaldırılabildiğim karanlık bir sabahtı, diğer tüm sabahlar gibi. Kış saati uygulamasını kaldırdıklarından beri bu böyle, gün aymıyor bir türlü... Alarmımın çalmasıyla aldım telefonu elime, Harun’a “günaydın” mesajı attım. Tuhaftır, anında yanıtladı. Tuhaf değildi aslında... Birkaç mesajlaşmadan sonra telefonu bırakmak zorunda kaldım. Belki o da böyle yapıyordur da bazen cevap veremiyordur anında... Alelacele hazırlandım, bir şeyler atıştırıp fırladım evden. Hava aydınlanmaya yeni yeni başlamış, ortalıkta köpekler bile yok, gözüm kedilerde tuttum okul yolunu. Çantamdan telefonu aldım, yarım saat önce fotoğrafını atmış. Karşılık verdim aynı şekilde. İçinde ‘okul’ geçen şarkıları aklıma getirmeye çalışarak çıktım yokuşu.

Yolda göremediğim kedileri okul bahçesinde selamlayarak içeri girdim. Uyku sersemi pek hatırlamıyorum fakat o sırada adını bilmediğim meslek öğretmenlerinden biri ve Ayhan Hocayla hava durumu sohbetimiz oldu, epey güldüğümüzü hatırlıyorum sabah sabah. Gerisi gelmiyor pek, öğretmenler odasına “günaydın”la girdiğimi anımsıyorum yalnız, kim var kim yok muamma. Harun’dan ses seda yok. Niye mesaj atmıyor ki şimdi, ne değişti dün gecedenden beri? Günün ilk çayını aldım. Baktım daha var dersin başlamasına, dün konuştuklarımızı okumaya başladım. Rahatlattım biraz kendimi.

İlk iki dersi sallana sallana geçirdim, telefonu sessizden çıkardım. Gözüm kaymasın... Üçüncü derse girerken Kadir Hoca’yı görmemle uyandım. Hemen dertleşmek istedim, uzun uzun. Selamlaşmanın ardından atladım hemen, birkaç cümle sıraladım, ilgi gösterdi. “Der-